

Alexandru CIOBANU

PARABOLA MIERLEI ȘI A CUCULUI

MIERLA (*Turdus merula*) - pasăre cântătoare de pădure, cu cioc galben și pene negre, la noi sedentar-migratoare. Mierla este prin excelență o pasăre încrezătoare și modestă, populează pădurile din zona temperată, iubește mediul în care trăiește, cântă și trudește neștiută de nimeni ca să-și facă cuibul, să ouă și să-și hrănească puii. Are dimensiunea de 25-28 cm.

CUCUL (*Cuculus canaris*) - pasăre migratoare cu pene cenușii, care își depune ouăle în cuiburi străine pentru a fi clocite de alte păsări și care e cunoscută pentru sunetele caracteristice pe care le scoate. La noi în țară este oaspete de vară. Iernează în Africa sau Asia de sud. Are 35 de cm. [1]

[2] "Băncile au devenit de la un timp vase comunicante pentru fondurile financiare planetare. Astfel se poate controla simplu și eficient devalorizarea oricărei monede naționale, se poate dirija rahitismul sau culturismul monedelor vedetă. Așa se dirijează cursul aurului. Printr-o bună politică de vase comunicante bancare se poate convinge un popor că aurul este ochiul dracului, și că cel mai sănătos este să-l dai altora pe gratis, ca să scapi de Necuratul. Noi, un popor de mierle, permitem cucilor să ne facă vânt din casa, din țară sau din istorie, și ne lășăm convinși să cedăm zăcămintele de aur ale țării pe o redevență de doi la sută (Cotă care se plătește proprietarului la termen fix, din produsul exploatării). Pentru că nu mai avem tehnologii, fiindcă am îngropat industria, iar pe muncitori i-am licențiat în șomeri, la noi chiar și căutarea cărbunelui sau extracția aurului au devenit îndeletniciri nerentabile! Băncile care nu se racordează la rețeaua de vase comunicante, pot crea insule de prosperitate. Un fel de insulă care poate reînvinga sistemul, deci trebuie devalizate, falimentate și dacă tot mai rezistă, privatizate."

Cucul este notoriu pentru refrenul bisilabic cu care își face o neîncetată propagandă. După ce prăpădul iernii s-a terminat și primăvara s-a instalat, cucul descinde fericit într-o pădure primitoare și plină de viață, cântă cât e ziua de lungă repetându-și la infinit numele, pentru ca toată pădurea să știe de el și să învețe ce este libertatea cuvântului. Cu un aer boem de vântură lume este

însă foarte atent la cuiburile pe care mierlele le construiesc prin copaci. Ia referințe și studiază dacă puii lui vor avea suficiente găze și omizi. Nu are timp de pierdut și nici nevoie de cuib fiindcă oricum, dacă se schimbă vremea, pleacă imediat de unde a venit. Numără din ochi ulii, ereții și vulturii, și le face dosare de naționaliști. Capitalul său cel mai de preț este oul de cuc, pe care și-l depune neștiut și nevăzut de nimeni în cuiburile dinainte studiate. Cântă de nerăbdare, apoi cântă de fericirea ouatului dus la bun sfârșit, și nimeni nu îi caută vreo pricină. Le înșeală tuturor vigilența, iar dacă este observat în cuib străin, cere prezumția de nevinovăție. Incidentul rămâne nepedepsit, fiindcă nu a creat nici o pagubă, ba dimpotrivă ouăle sunt mai multe. Mierlei nu-i stă gândul la număr și e fericită că intrusul a luat-o la sănătoasa, dar are acum în cuib un cal troian în coajă de ou de cuc.

O istorie paralelă și similară se petrece și dincolo de liziera pădurii. În ținuturile vesele și fertile, investitori străini dau târcoale în zbor planat, elegant și maiestos. Nu-și construiesc case, ci poposesc la hotelurile de lux ale celor care, mai curajoși, au ajuns și s-au cuibărit înaintea lor. Acceptă doar servicii verificate și recomandate. Eticheta lor nu poate fi șifonată de un confort nesatisfăcător. Își cântă măreția prin conferințe de presă și pe la televiziunile confrăților, așa încât să-i cunoască toată lumea.

Dacă ceva le surâde, investesc, dacă nu, strâmbă din nas și pleacă. Alții aduc doar capital pe care îl depun unde simt că dobânda e mai mare. Nu înainte de a-i face pe toți amărății să priceapă ce valută puternică dețin și ce favoare a căzut pe banca lor. Studiază cu mare atenție dacă piața e liberă, dacă forța de muncă e suficient de ieftină, dacă sindicatele sunt încă în grote, dacă conturile de capital sunt deplin liberalizate.

Pun condiții să aibă confort, acces la publicitate, proprietatea să fie sacră, corupția autohtonă lichidată. Vor o legislație mai prietenoasă decât cea de la ei de acasă, de care nu știu cum să scape mai repede. Vor să fie reprezentați de avocați din occident care cunosc toate tertipurile, dar își repară dantura pe noile meleaguri. Au nevoie de infrastructură pentru mașini, de aeroporturi pentru avioane, de porturi pentru yahturi.

Cer legi care să permită concurența, dar lor să le consolideze monopolul. Detestă patriotismul local

și trăiesc cu gândul la repatrierea profitului.

Și ouăle și capitalul, pentru a scoate pui, trebuie clocite; doar pentru asta Dumnezeu a făcut mierlele în păduri și popoarele sărace în afara lor. Vara e scurtă, trece repede, din ouă încep să iasă puii. Puiul de cuc este mai mare din naștere, fiindcă a fost special dimensionat. El eclozează primul, cere mâncare în neștire și, ca să-i ajungă, își aruncă din cuib frații vitregi. De fapt el este vitreg în cuib, dar oricum va migra înainte de botez. Puii de mierlă, subnutriți și alungați, trăiesc din mila jivinelor și ajung vagabonzi și pui ai pădurii. Când puii de cuc rămân stăpâni pe situație, cresc repede, învață limba mierlei, și când simt toamna aproape pleacă în cărd cu cucii.

La fel se întâmplă și cu valuta investitorului musafir. Pătrunde în bănci, intră în tranzacții, devalorizează moneda locală printr-o interminabilă *convertibilizare*, după care o elimină cu totul de pe piață. Când vântul face frunzele să tremure, capitalul străin se sperie și pleacă subit, în altă parte, mai departe, tot mai departe, cu dobânda după el. Tot voiajând, află că pământul e rotund și a ajuns din nou de unde plecase. Își găsește locul părginit și secătuit, părăsit și sărăcit. Iarba și-a reintrat în drepturi, forța de muncă a ajuns cea mai ieftină de pe planetă. Investește în barăci și cirezi, și se bucură copilărește când i se naște un vițel.

Teoretic, cu fiecare an, mierlele sunt din ce în ce mai puține, iar cucii tot mai numeroși. De aceea cucii se văd obligați să migreze spre noi și noi meleaguri. Dumnezeu ține totuși mierlele în viață și cucii la respect. Cu toată aroganța lor, fără mierle cucii nu ar supraviețui, fiindcă nu ar avea cine să-i clocească. Tot așa societățile de consum nu pot trăi decât înconjurate de populații pe care să le sfideze, cărora să le vândă deșeurile, să le ia resursele și să le aplice dobânzile.

Parabola mierlei și a cucului dăinuie de când e lumea și pădurea, pentru ca oamenii să aibă de unde să învețe regulile ciudate ale economiei de piață, cea mai premeditată economie din lume.

[1]. CONSTANTIN BOGOESCU, ATLAS ZOOLOGIC, ed. DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ, București, 1979.

[2]. ALEXANDRU CIOBANU, PLANETA IPOCRIȚILOR, ed. Miracol, București, 2003.

